

POSTANOWIENIE

Dnia 18 stycznia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosław Bączyk

w sprawie z wniosku M. M.

przy uczestnictwie K. B. i T. Ś.

o zniesienie współwłasności,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 18 stycznia 2017 r.,

na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy od postanowienia Sądu Okręgowego w O.

z dnia 4 lutego 2016 r., sygn. akt II Ca [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wnioskodawca M. M. wniósł skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Okręgowego z dnia 4 lutego 2016 r., w którym oddalono apelację wnioskodawcy od postanowienia Sądu Rejonowego z dnia 25 września 2015 r. W postanowieniu tym dokonano podziału nieruchomości objętej wnioskiem w ten sposób, że przyznano tę nieruchomość na własność w całości wnioskodawcy (k. 229 in. akt sprawy).

W skardze kasacyjnej wnioskodawcy podniesiono zarzuty naruszenia prawa materialnego i prawa procesowego. Motywując wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, skarżący wskazuje na naruszenie przez zaskarżony wyrok wielu przepisów prawa procesowego i prawa materialnego, co może wskazywać na powoływanie się na przesłankę przyjęcia skargi kasacyjnej, określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Podnosi przede wszystkim to, że Sąd Okręgowy oparł swoje rozstrzygnięcie „na nieaktualnych w dniu zamknięcia

rozprawy podstawach faktycznych tj. bez uwzględnienia, iż na podstawie umowy sprzedaży z dnia 18 stycznia 2016 r. wnioskodawca (...) nabył od uczestnika (...) udział wynoszący 2/4 części nieruchomości objętej wnioskiem (...)” (s. 7-10 skargi).

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Analizując treść skargi kasacyjnej, treść motywacji prawnej wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, Sąd Najwyższy stwierdził, że w rozpoznawanej sprawie o zniesienie współwłasności nieruchomości – wbrew stanowisku skarżącego wnioskodawcy – nie występuje przesłanka przyjęcia skargi przewidziana w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Skarga kasacyjna nie jest bowiem oczywiście uzasadniona w rozumieniu tego przepisu.

W aktach sprawy brak odpowiednich dowodów co do tego, że w umowie z dnia 26 stycznia 2016 r., zawartej między wnioskodawcą a uczestnikiem postępowania, poinformowany został Sąd drugiej instancji. Nie ma zatem odpowiedniej wzmianki o tej umowie i jej skutkach prawnych w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia. Rozprawa apelacyjna z dnia 4 lutego 2016 r., po której zapadło zaskarżone orzeczenie, odbyła się przy nieobecności wnioskodawcy i uczestników postępowania (k. 250 akt sprawy). Nie doszło też do ewentualnego zmodyfikowania żądania wnioskodawcy po zmianie podmiotów współwłasności nieruchomości objętej podziałem. Nie można przy tym podzielić sugestii skarżącego, że Sąd Okręgowy „co do kręgu aktualnych współwłaścicieli (...) winien z urzędu powziąć wątpliwość i stan ten uwzględnić wobec figurującego w KW [...] w dziale III wpisu roszczenia o zawarcie przyrzeczonej umowy sprzedaży udziału (...) oraz wpisu wzmianki w dziale II księgi wieczystej w dniu 25 stycznia 2016 r.” (s. 4 skargi kasacyjnej). Sąd Okręgowy nie orzekał zatem bez uwzględnienia okoliczności przedstawionych mu przez wnioskodawcę w okresie wyrokowania tj. stanu rzeczy w chwili zamknięcia rozprawy w dniu 4 lutego 2016 r.

W tej sytuacji Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.).

aj